

EL MICALET GALÀCTIC



# Història de Marco i Mirko

Gianni Rodari

Dibuixos de Montse Tobella





*Marco i Mirko i el lladre sense sort*

Marco i Mirko són dos bessons. Marco fa un metre vint d'alçada; Mirko, en canvi, cent vint centímetres. Mirko té els ulls blaus; Marco, en canvi, també. En resum, són dos bessons i per això són completament iguals: pes i estatura, nas i pentinat, pantalons, samarretes, sabates i calcetins. Viuen a Milà, per Porta Magenta, però serien iguals si visqueren per Porta Vittoria o per Lambrate.

Per distingir-los cal parar molta atenció al martell: Marco sempre porta un martell amb el mànec blanc; Mirko, un martell amb el mànec negre.

El pare de Marco i Mirko no veu amb bons ulls aquells martells. Per això se'n va de casa ben de matí i torna ja de nit. Passa tot el dia en la seua tenda d'electrodomèstics i espera que els martells no porten complicacions.

La senyora Emenda, mare de Marco i Mirko, ven barrets de senyora. De tant en tant telefona a casa per parlar de tot un poc amb els seus xiquets. Però normalment ella els parla sobre els martells.

- Hola. Esteu bé?
- Molt bé, mama.
- Teniu el martell?
- Clar que sí, mama.

–Recordeu que heu jurat usar-lo només en legítima defensa.

–Defensa, mama.

–No torneu a colpejar els gots a martel·lades per veure si són resistents.

–No, de veritat, mama. Ja sabem que són una estafa.

–Ha tornat Margot?

–Encara no, mama. Però et prometem que quan torne no li direm que Dràcula està en la seua habitació, per fer-li por.

Margot és l'assistenta. El seu nom és Margherita, però prefereix que li diguen Margot perquè té una tia a França. També prefereix que li diguen governanta i no assistenta. Avui té la vesprada lliure. Deu haver anat al cine amb el senyor Osvaldo, un jove estudiant que també té una tia a França, i per això ha fet amistat amb Margot.

Marco i Mirko estan sols a casa, miren la televisió. De tant en tant un d'ells –ara Mirko, després Marco– llança el seu martell contra el televisor. El martell fa hàbilment una volta en l'aire, esquiva qualsevol obstacle i torna a les mans del llançador. Aleshores no és un simple martell, és un martell bumerang i, en certa manera, un martell ensinistrat. Hi ha qui ensinistra gossos, gats, elefants, puces. Marco i Mirko han ensinistrat els seus martells, amb paciència i habilitat.

Sona el timbre. Marco i Mirko corren a la porta, ansiosos de novetats.

–Bon dia, sóc de la companyia del gas. Esteu sols a casa?

Marco observa el xicot que porta granota amb desconfiança.

–Si estem sols o no, és una cosa que no li importa. Però vosté no és del gas.

–Vosté és el típic lladregot que es fa passar per treballador del gas –es burla Mirko–, per buidar pisos.

–Però què dius –protesta el xicot mentre entra i tanca la porta darrere d’ell–, millor mostreu-me la cuina.

Marco i Mirko l’acompanyen a la cuina, sospirant. El xicot trafega pels foguers, lleva el tub, el torna a posar, obri i tanca un interruptor. Mentrestant mira al voltant, para atenció, per assegurar-se que no hi haja adults a casa. Quan n’està segur, trau el revòlver i diu somrient als bessons:

–Bé, tot està correcte. Entreu ací a l’armari de les graneres, no vos faré res.

Marco i Mirko s’intercanvien una mirada que sembla una ordre.

–A l’armari de les graneres anirà vosté –diu Marco al xicot.

Mirko passa a l'acció. Amb un gest rapidíssim (s'ha entrenat moltes vegades) llança el martell. El lladre rep un colp en la mà, deixa caure el revòlver i comença a ballar de dolor.

–Experiment interessant –observa Marco.

–Sí –comenta Mirko, recollint el martell que retorna–, això demostra que amb una martellada als dits t'entren ganes de ballar.

El xicot allarga les mans, amb la intenció d'agarrar els dos bessons del coll, per colpejar un cap contra l'altre. Però no ha pensat en el martell de Marco, que li va volant sobre un peu a velocitat supersònica.

–Ostres... –crida el xicot.

–Mira –diu Marco al germà–, una martellada als peus et converteix en maleducat.

–Prou, em rendisc –sospira el lladre–,  
Però telefoneu a la policia. Ells, almenys, no  
utilitzen el martell.

Marco i Mirko el miren amb compassió.

–Sap que vosté canvia d’idea massa de  
pressa? Primer vol comprovar el gas, després  
vol tancar-nos en l’armari de les graneres, un  
minut després té ganes de telefonar.

–Siga un poc més coherent, xicot. Ha vin-  
gut ací per a robar? Doncs robe.

El lladre els mira amb llàgrimes als ulls.

–No vull robar res. Vull anar a la presó.

Marco li mostra el martell amb el mà-  
nec blanc; Mirko, el martell amb el mà-  
nec negre.

–Ja està bé de romanços. Agarre el sac i  
vinga amb nosaltres.

–Quin sac? –protesta el xicot al mateix  
temps que trau un sac de la granota. Potser



perquè Mirko ha fet que el martell pegue una volta per l'habitació, amb aire indiferent.

–Ja vaig, ja vaig. Què voleu de mi?

L'acompanyen al saló.

–Ací està, mire aquesta magnífica figureta.

Representa una pastoreta que sembla un poc fava. Li l'ha regalada a la mare una senyora d'un gust horrorós. A la mare no li agrada, al pare tampoc. Furte-la.

El lladre es veu obligat a furtar l'horrible figureta.

Marco i Mirko li indiquen després un quadre penjat sobre l'aparador.

–Observe aquest mamarratxo. Es titula *Paisatge marí* però val menys que un os de sèpia. Un client important l'ha regalat al pare, i cal tindre'l ací per si de cas el client ve a sopar i no el veu al seu lloc. Lleve'l del marc i pose'l en el sac.



—Però si és el quadre més lleig que he vist en la vida! —ploriqueja el lladre.

El martell de Marco sobrevola el quadre. El lladre es posa a executar l'ordre que ha rebut.

En pocs minuts Marco i Mirko netegen el pis de tots els objectes que el pare i la mare, de tant en tant, es proposen regalar a la portera, però després es resignen a tindre'ls; aquest perquè és un regal de la tia Clotilde, aquell perquè és un record del besoncle Vincenzo, aquell altre perquè és un regal de boda del senyor Brambilla.

El sac del lladre està quasi ple quan Marco i Mirko hi posen el contingut de les seues motxilles.

—I jo què faig amb els llibres d'escola? —sanglota el lladre—. I a més, no guanyeu res fent que vos els furte: els vostres pares vos els tornaran a comprar.

–Sí, però tardaran alguns dies –precisa Marco.

–Unes xicotetes vacances serà el nostre premi per la bona acció –afig Mirko.

El lladre insisteix en la seua actitud de no col·laboració, però els martells de Marco i Mirko continuen sobrevolant la seua cabellera despentinada.

–D’acord, d’acord –diu finalment–. Ja me’n puc anar?

Marco i Mirko reflexionen. No tots els dies arriba un lladre tan amable. Cal aprofitar-se’n.

–Hi ha –diu Marco– aquell barret de Margot. Està tan coenta, quan se’l posa. No sé per què li agrada més que el que li ha regalat la mare.

Mirko va a agarrar el barret de Margot. Ell lladre està a punt de desmaiar-se per l’horror, però el posa en el sac.

–Puc anar-me'n? Aviseu vosaltres la portera que sóc un draper i no un lladre de pisos?

Els dos bessons l'acompanyen amablement a la porta.

–Li estem molt agraïts –diu Marco–, torne prompte a fer-nos una visita.

–D'ací a un parell d'anys –proposa Mirko.

–Caldran almenys dos anys per a tornar a omplir una casa d'andròmines.

La porta s'obri sola. Entra un senyor amb cara de molta, molta sorpresa.

–Hola, Augusto –criden alegrement Marco i Mirko.

És així com ells saluden el seu pare, en els moments solemnes.

–Aquest senyor? –pregunta el senyor Augusto.

–Un amic nostre, papa –respon vagament Marco.

–Un tipus bromista –afirma Mirko–, fingia ser un treballador del gas, però nosaltres l’hem reconegut.

–I què porta en aquell sac?

–Res, res. Bagatelles, menudeses.

–Tot són coses que m’han donat ells –exclama el lladre–, jo no hi tinc res a veure. Jo volia que telefonaren a la policia.

El senyor Augusto observa els martells que tremolen en les butxaques de Marco i Mirko, s’adona que no tots els lladres tenen sort.

–Bé, a veure. Pose el sac ací un moment. Ah, els llibres d’escola.

El senyor Augusto trau delicadament els llibres d’escola i els dóna als dos bessons, que els reben amb un disciplinat sospir.

–Pensàvem –murmura Marco– que a aquest jove li agradaria fer alguns exercicis de gramàtica.

–L’ensenyament –sentencia Mirko– és la principal medecina contra la delinqüència.

El senyor Augusto no fa cap comentari. Mira dins del sac, removent els objectes, i a penes en reconeix alguns quan els torna a deixar dins ràpidament. El senyor Augusto és una persona intel·ligent. Ha comprés amb quin criteri han reunit el botí els seus fills.

–Hm... hm... –fa–. Espereu un moment.

–Faça com si estiguera en sa casa –diu el lladre.

Al cap d’un moment el senyor Augusto torna amb dues corbates, una en cada mà. Són dues corbates bessones, completament iguals, però són tan lletges que una sembla més lletja que l’altra.

—Són del meu últim aniversari —confessa el senyor Augusto—. Una me l'ha regalada la mare; l'altra, la iaia. No sé com, però han tingut la mateixa idea. I jo, abans que portar una corbata així em pose un jersei de coll alt, em faig hippy, faig una passejada amb pijama.

El lladre protesta:

—No és just! Els amics em prendran el pèl.

—Vosté no té l'obligació de posar-se-les —li explica el senyor Augusto—, vosté ha de portar només les que li regale la seua esposa.

—No sóc casat!

—Millor encara. Amb aquestes dues corbates vosté fa un paquetet i a la primera ocasió que vaja en tren a Piacenza, quan arribe dalt del pont, el deixa caure al Po.

El lladre medita. Sembla que una idea comence a sorgir per davall del seus cabells.



–Sí –exclama–, aniré a Piacenza, potser aniré fins a Bolonya. No puc viure en la mateixa ciutat on un pobre lladre ha de patir tantes humiliacions.

–Bravo, canvie d'aires.

–Per què no canvia d'ofici? –pregunta Marco.

–És veritat –continua Mirko–, per què no aprén a llançar el martell? Podria exhibir-se en un circ.

Per donar major consistència a la seua proposta, Marco i Mirko llancen els seus martells alhora al voltant del llum de l'entrada. El lladre arreplega el seu sac i s'encamina amb tristesa escales avall. El senyor Augusto va al bany a llegir el periòdic. El senyor Augusto creu que el bany és el lloc més tranquil de la casa.